

ÉLETÜNK

www.wessi.hu

A Wesselényi utcai Baptista Gyülekezet tájékoztatója

2018. NOVEMBER 18.

XIX. évfolyam 10. szám

Bemerítkezőink: Ráczkövi Réka, Grill Barbara, Fröhlich Kata és Jambrik Levente

REFORMÁTUS CSALÁDBAN NŐTTEM FEL, ami főleg annyit tett, hogy amikor édesanyám munkája engedte, akkor a vasárnapokon ellátogattunk a templomba. Gyermekként ezért a tudatomba ivódott Isten jelenléte, azonban otthon nem gyakoroltuk intenzíven a vallást. 14 évesen konfirmáltam, ami közelebb vitt Istenhez, viszont, sajnos, nem jelentett áttörést, mert ezután kezdtem nyitni a világ felé. Ekkor megtapasztaltam, hogy mennyire könnyű kiesni Isten szerető karjaiból és milyen könnyű megingatni egy bizalmatlan, bizonytalan embert. Elesett voltam Isten nélkül.

Az egyik gimnazista osztálytársam révén ismertem meg a Wesselényi utcai gyülekezetet, ahová kezdetben inkább a

pénteki ifjúsági alkalmak miatt jártam, mert a vasárnapi istentiszteletek során sokszor éreztem lelkiismeret-furdalást. Úgy éreztem, hogy nagyon erősen nyomja a szívemet mindaz a rossz, amit addig tettem. Isten azonban megmutatta, hogy mindre van gyógyír. Sok kétkedés után körülbelül négy éve érte el a szívemet igazán Isten. Ekkor értettem meg, hogy Ő nem várja el tőlem, hogy visszafizessem az adósságot, csak azt kéri, hogy szerethessen. Ekkor tudtam elfogadni a kegyelmet. Csodálatos volt ezt megérezni. Kezdetben tudatosan kezdtem építeni Vele a kapcsolatomban, így igyekeztem jobban megismerni Őt. Nem sokkal később ez a kapcsolat átalakult, természetessé vált, éreztem, hogy az Úr miket tart helyes döntéseknek, ami-

kor megáldotta a lépéseimet. Nem állítom azt, hogy a megtérésem után minden tökéletes. Már tudom, hogy soha

nem leszek büntelen, viszont mindig törekedhetek rá.

Tudom, hogy régi életemmel is célja van, ezt is a javamra és mások javára tudja fordítani.

A szívemre helyezte az alábbi ígérést: „Az erő-

sek hordozzák az erőtlének gyengeségeit” Róm 15:1-4. Szeretnék úgy élni, hogy lehessenek mások terhének a hordozója. Úgy gondolom, hogy kétféle ember van: a rászoruló és az alkalmas. Én rászoruló ember voltam, de Isten alkalmassá tett. Hálás vagyok a Teremtőnek mindenért, amit kaptam Tőle és kíváncsian várom, hogy hogyan formál tovább.

Ráczkövi Réka

30 évvel ezelőtt (akkor még Istentele-nül), a Mi Atyánkhoz kiáltottam segítségért egy kilátástalan helyzetben. Ő meghallgatta imádságomat, s segítségemre sietett. Egy egész éjszakán át megtartott engem, harcolt értem, s védelmezett a sátánnal szemben. Mindennek a végén, így szólt hozzám: Már ne félj, enyém vagy. Akkor még nem értettem mit jelent ez, de valahogy elhittem s elfogadtam.

Most, visszagondolva az azóta eltelt 30 évre, megértettem, hogy attól a pillanattól kezdve 30 éven keresztül minden

áldott nap mellett volt, segített engem, s maga felé vezetett. Ilyen sok idő alatt rengeteg rossz döntést hoztam, sok bűnt elkövettem, mégis az életem, a rengeteg harc, kudarc, fájdalom

és szenvedés közepette is csodálatosra sikeredett, mert az Úr soha, semmikor, semmilyen körülmények között el nem hagyott engem, sőt ami rosszat az életembe engedtem, abból Ő a legjobbat hozta ki, a lehető legkevesebb sérüléssel.

Ebben az évben egy ismerősöm által kerültem a Szombat5 közösségi alkalomra, ahol örömmel fogadtak, s a segítségükkel lelkipendozáson vehettem részt, amiért ma is hálát adok. Ekkor hallottam meg az Evangéliumot teljes egészében, s mára értettem meg, hogy az egész életem erről szólt. Így 2018. október 1-én mindenemet odaadva az Úrnak, teljes mértékben megtértem hozzá, hogy dicsőséget vehessen életemben, s hogy tanúja legyek annak, hogy amit megígért, azt be is teljesíti. Hatalmas a mi Istenünk, Élő s Igaz.

Grill Barbara

Hat éve élek Budapesten. Nem keresztény családba születtem, de kisgyerekkorom óta Isten nagyon különleges az életemben. Tudtam, hogy van valami nagyobb, hatalmasabb, álmodtam Istenről és ezért anyukám úgy érezte, hogy meg kell ismertetnie velem a kereszténységet. Így kerültem egy református gyerek hittanra, később pedig egy gyülekezetbe. Viszont nagyon sokáig nem tudtam, hogy lehet igazán személyes kapcsolatom Istennel.

Azután, az egyetem miatt felköltöztem a fővárosba. Úgy éreztem kinyílt a világ, rengeteg lehetőség, új és izgalmas dolog vett körbe – rám szakadt a nagy szabadság, amit annyira vártam. Úgy éreztem, hogy tudom az életemet irányítani, nem foglalkoztam Istennel, nem fért bele a mindennapjaimba, a tanulásba, a sok programba, az esti bulikba. Egy évig tartott ez az időszak és egy nagy család lett a vége. Nekem akkor nagyon sok minden megkérdőjeleződött a barátságról, a szerelemről és általában az emberekről. Láttam egy utat, ami a mélybe visz, és ami tele van bűnnel. Tudtam azt is, hogy ezek a bűnök mit okoznak, hogy tönkreteszik az emberi életet, vagy egész családokat, hiszen láttam a saját családomban, a testvéreim életén. Mégis úgy éreztem, hogy egy hatalmas örvényben vagyok, valami húz lefelé és senki nem tud nekem segíteni kijönni.

De azt is tudtam, hogy valahol van Isten és egyik este, amikor nagyon rosszul voltam, elkezdtem imádkozni. Elmondtam, hogy milyen nagy szükségem van rá, hogy mennyire nem tudom irányítani az életemet és nem értem, hogy miért úgy történtek a dolgok, ahogy, de nélküle nem tudom tovább folytatni és benne akarok bízni. Segítsen nekem, mert nagyon félek, saját magamtól is.

Azóta 5 év telt el és hihetetlen az, ahogy felépített és vezetett Isten. Átformálta a gondolkodásomat magamról, más emberekről, helyzetekről és végtelenül hálás vagyok neki, hogy Ő közel jött hozzám és azt mondta, hogy nem, te nem leszel olyan, mint a testvéreid, téged Én őrizlek meg és bevonlak a szeretetemmel és teljesen új alapra helyezem az életed. Hálás vagyok azért is, hogy már sose kell úgy éreznem, hogy nem vagyok szerethető vagy elfogadható, mert tudom azt, hogy ki az én erősségem és ki fogadott el teljesen. Ki az, aki annyira szeret, hogy már gyerekkorom óta közeledett felém, türelmesen, mindvégig törődött velem, őrzött akkor is, amikor nem akartam és egy reményteljes jövőt tartogat egy olyan családdal, ahol Ő van a központban.

Fröhlich Kata

Olyan családba születtem, amelynek tagjai – így én is – megkeresztelkedtek, de nem voltak hívő keresztények. Még egy évvel ezelőtt én is ateista voltam: úgy hittem, hogy a tudományos tények és a valóság teljesen ellentmondanak Isten létezésének. Olyan ember voltam – és talán még ma is vagyok

–, akit kristálytisztá logikával és érveléssel lehetett csak meggyőzni bármiről is. Az egyetemen megismertem egy keresztény srácot, akivel nagyon jó barátok

lettünk. Neki köszönhetem, hogy kiszélesült a látóköröm, és megtanultam meghallgatni és elfogadni olyan embereket is, akik nézőpontja nem egyezett az enyémmel.

Körülbelül egy éve egy nagyon nehéz időszakon mentem keresztül: különböző kudarckok értek és nem tudtam ezeket feldolgozni. Nem volt önbecsülésem, értéktelennek tartottam magamat. Úgy éreztem, mások és a saját elvárásaimnak sem tudok megfelelni. Kétségeim az akkori világnézetemet és értékrendemet illetően is. Próbáltam elfelejtkezni a problémáimról, kicsapongó életet élni, de ez sem segített. Isten ebben a helyzetben talált meg engem. A barátom természetesen megemlítette Jézus Krisztust, mint a megoldást a problé-

máimra, de akkor még csak legyintettem arra a gondolatra, hogy Ő mentsen meg engem.

Eközben elindult az egyetemen egy MEKDSZ-diákkör, ahova először csak kíváncsiságból kezdtem el járni. Meglepetten tapasztaltam, hogy ott a korombeli fiatalok nem utasítanak el engem, az ateistát. Nem zavarta őket, hogy sok kérdésem van, hiszen ők már akkor látták rajtam, hogy én Istent kerestem, akkor is, ha én még nem tudtam róla. Hónapok teltek el így és az ÚR egyre közelebb húzott magához. Egyik januári reggelen aztán úgy ébredtem fel, hogy tudtam: ma meg fogok térni – így is lett. Azóta próbálom tanulni a krisztusi utat, és igyekszem őt ott szolgálni, ahol tudom, és ahova ő elhívott engem. Rengeteg MEKDSZ-es programon vagyok túl, és szívügyemmé vált a diákmisszió.

Ezt a gyülekezetet tavasszal találtam meg, és hatalmas szeretetet tapasztaltam itt. Úgy érzem, a különböző alkalmak alatt Isten megmutatta nekem, hogy nekem ebben a közösségben van a helyem. Igyekszem, hogy meghalljam Isten hangját, iránymutatását és elhívását ebben a zajos világban, hogy átadjam neki egész életemet, és hogy Ő legyen az első az életem minden területén.

Jambrik Levente